

[Iver Poulsen.]

at udvide det særlige bygnings syn med 2 medlemmer. Vi anser det for en værdifuld landvinding på dette område, og i den forbindelse kan jeg sige, at min gruppe helt kan tilslutte sig de tanker, som det ærede medlem hr. Per Møller fremsatte med hensyn til ejerrepræsentation, og som det ærede medlem fru Hanne Budtz tilsluttede sig. Vi kan i øvrigt anbefale lovforslaget.

Niels Westerby: Dette genfremsatte lovforslag er efter min opfattelse et vigtigt lovforslag. Jeg synes, det er meget væsentligt, at vi gør en anstrengelse for at bevare vore gamle bygninger, både af skønhedsmæssige, af historiske og af arkitektoniske grunde. Der er bare én ting, der slår mig ved lovforslaget: at det er præget af god vilje, men at denne gode vilje ikke rigtig giver sig et kontant udtryk. Der er sikkert meget gode hensigter bag ved lovforslaget, og man giver flere steder, omend ikke i florumvundne, så dog i meget saftfulde vendinger udtryk for, at man gerne vil gøre noget, men det står i et skærende misforhold til de beløb, der er til rådighed til at løse denne vigtige opgave. Jeg tror, man må se i øjnene, at et beløb som det, der er nævnt i lovforslaget og bemærkningerne, ikke slår til, når opgaven skal løses, og at vi fortsat vil være vidne til et forfald af de bygninger, som vi i princippet alle sammen er enige om at gøre noget for at bevare.

Der må naturligvis betrædes to veje, når man skal bevare de gamle bygninger. Den ene vej er, at staten bør støtte bestræbelserne, og det er det, der fremgår af lovforslaget. Den anden vej er at opmuntre ejerne af bygningerne til at gøre noget for at bevare dem. Lovforslaget tager kun for alvor sigte på den første vej, og her må man næsten sige, at lovforslaget er tandløst set i forhold til det beløb, der er til rådighed. Men det vil jo være svært at foreslå større beløb i en tid, hvor der snakkes besparelser, og jeg kan ikke forestille mig andet, end at mange ministre i den høje regering i øjeblikket får

grå hår i hovedet. Når de bestræber sig på at bespare 125 mill. kr., som det blev aftalt ved det økonomiske forlig, vil det på denne baggrund være svært at møde op med forslag om en større bevilling til at bevare de gamle bygninger end den, der er nedfældet i dette lovforslag.

Det ville også være svært for mig i denne situation at foreslå, at man skulle forhøje beløbet, selv om jeg i princippet meget gerne ville det; jeg mener, det er noget, man bør gøre, når den økonomiske situation bedres. Men netop det forhold, at bygningerne forfalder, at riget fattes penge, og at man ikke har de fornødne midler til at gøre noget for at bevare bygningerne, taler for, at man gør noget mere for at opmuntre ejerne til at bevare de bygninger, som er bevaringsværdige.

Derfor vil jeg gerne henlede opmærksomheden på et par bemærkninger, jeg gjorde under første behandling af lovforslaget i forrige samling, gående ud på, at man burde opmuntre ejerne af bygningerne til at gøre noget selv. Der er mange ejere af gamle bygninger, der har gjort noget, fordi de selv ønskede at bo i dem, og dér havde de en klar egeninteresse; men i mange tilfælde er der adskillige boliger i en sådan ejendom, og i mange tilfælde bor ejeren slet ikke selv i den, og dér bør man opmuntre egeninteressen hos ejeren til at gøre noget.

Jeg vil derfor henlede opmærksomheden på den tanke, som jeg fremsatte i sidste samling, gående ud på, at man bør give lejen fri i disse gamle bygninger i de tilfælde, hvor der sker en modernisering og ombygning, som er forsvarlig ud fra det hensyn, som det særlige bygnings syn skal varetage. Det skulle jo ikke være særlig svært at tage et sådant skridt, når man tager det firkantede boligpolitiske forlig i betragtning. Dér stiler man jo klart imod at tillade, at lejen stiger i de gamle ejendomme i al almindelighed, og så kan det vel ikke være svært på dette isolerede område at gå videre end foreslået ved det firkantede boligforlig.